

Naam

Voorzichtig stak hij de straat over. De gloednieuwe kinderwagen gleed verend over het asfalt. De man erachter keek onwennig om zich heen, bijna alsof hij zich schaamde. Ik zat op een bankje en at een boterham met kaas. Voor iemand met een stuiterende bloedsuikerspiegel is het fijn dat er overal bankjes staan; ik weet van heel wat bankjes in parken en plantsoenen in Eindhoven en omgeving hoe ze zitten. 't Is behelpen!

De man achter de kinderwagen droeg een laaghangend trainingspak, met daaronder witte sokken en badslippers. Z'n kale hoofd glom. Op twee bovenarmen prijkten voor mij onbegrijpelijke tatoeages. Hij wandelde in mijn richting en streek naast me neer. Aan zijn leeftijd te zien kon hij zowel de vader als de opa van de inhoud van de kinderwagen zijn. "Ze is nieuw", zei hij en veegde z'n glanzende hoofd af. Onder een roze dekentje lag een piepkleine baby met een roze mutsje op. Een lint met roze rammelaars hing in de breedte over de kinderwagen en rinkelde bij elke beweging. "Hoe nieuw", vroeg ik. "Drie weken", zei de man, die bekende de vader te zijn. Alles in de wagen was roze, tot de wangetjes van het meisje toe. "Hoe heet ze", vroeg ik. Ik bereidde me voor op een exotische, 'buitengewone' naam. "Petronella", zei de man, en verschoof wat aan het dekentje. "Bijzondere naam", mompelde ik verrast. Hij voelde mijn verbazing. "Mijn vrouw wilde wat anders, maar ik stond erop dat ze zo zou heten", zei hij tevreden.

"Mijn moeder is bij de geboorte van mijn jongste broertje overleden, ik was net twee. Mijn vader bleef achter met drie jongens. We hadden het nooit over onze moeder, maar op haar verjaardag zette mijn vader 's ochtends stevast haar bidprentje op de kast en zei: 'Petronella, ze doen het goed'! Magisch vond ik die naam, onbereikbaar mooi." Hij streek zijn dochter over haar wangetje. "Petronellaatje van me", zei hij zacht. Petronellaatje smakte en balde haar vuistjes.

Marjolijn Sengers, 8 mei 2016